

ΕΛΕΝΗ ΑΛΕΞ. ΠΑΥΛΙΔΟΥ

Είναι το όνομα αυτό γνωστό στο ευρύτερο ελληνικό κοινό, γιατί συνδέεται αναπόσπαστα με τη πανελληνίου φήμης βιομηχανία σοκολατοποιίας και ζαχαροπλαστικής και τὰ περίφημα προϊόντα αυτής. Ἡ κυρία Παυλίδου, ἔλκει τὴν καταγωγή της ἀπὸ τὸ γραφικὸ Πηλιορείτικο χωριὸ τῆς «Μηλιές» καὶ ἀνήκει στὸ ἱστορικὸ γενεολογικὸ δέντρο τῶν Φιλιππιδῶν. Γόνος αὐτῆς τῆς μεγάλης καὶ ἀρχοντικῆς οἰκογενείας, ἄφησε ἀπὸ νεαρῶτατης ἡλικίας τὸ ἱστορικὸ Πηλιορείτικο χωριὸ καὶ ἐγκαταστάθηκε στὴν Ἀθήνα, ὅπου κατὰ θεῖαν εὐνοίαν καὶ οἰκονομίαν, ἤλθε σὲ γάμο κοινῶν μετὰ τοῦ μεγαλοβιομηχάνου σοκολατοποιίας καὶ ζαχαροπλαστικῆς Ἀλεξ. Παυλίδου καὶ ἐγένετο ἡ πολύτιμη σύζυγος καὶ σύντροφος τῆς ζωῆς του. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της, τὴν διεύθυνον τῶν ἐργοστασίων ἀνέλαβε ἡ ἰδία, συνεχίζει δὲ ἔκτοτε καὶ προάγει τὴν ἐπιχείρησιν, μὲ ἀξιοθαύμαστη ἐπιτυχία καὶ ἰκανότητα. Ἀλλ' ἡ Ἐλένη Παυλίδου δὲν διακρίνεται μόνον γιὰ τὴ δημιουργικὴ της ἰκανότητα καὶ τὸ δαιμόνιο ἐπιχειρηματικὸ της πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ φιλάνθρωπὴ ἐπίσης κοινωνικὴ της δράσιν καὶ τ' ἀνθρωπιστικὰ αὐτῆς γενικὰ αἰσθήματα, ποῦ βρίσκουν τὴν ἔκφρασιν καὶ ἐκδήλωσιν τοὺς σὲ ἔργα εὐποιίας καὶ κοινῆς ὠφελείας, ποῦ τὴν ἀνυψώνουν σὲ προσωπικότητα καὶ τὴν ἐπιβάλλουν στὴν συνείδησιν καὶ ἐκτίμησιν τοῦ κοινοῦ. Μέλος τῆς Ἱστορ. καὶ Λαογρ. Ἐταιρείας τῶν Θεσσαλῶν, πλὴν τῶν ἄλλων πρὸς αὐτὴν ὑπηρεσιῶν της, ὑποβλήθηκεν ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Γεωργ. Α. Φιλιππίδου, καὶ στὴ δαπάνη γιὰ τὴν ἔκδοσιν Ἱστορικοῦ Βιβλίου μὲ τίτλο «Ὁ διδάσκαλος τοῦ Γένους Δανιὴλ Φιλιππίδης» στὴ μνήμη τοῦ ἀδελφοῦ της Δημητρίου Ἀ. Φιλιππίδου. Τὸ βιβλίον αὐτὸ ποῦ ἐξεδόθη μετὰ σκοπὸ ὅπως φέρει στὸ φῶς περισεπούδαστὴ πραγματεία τοῦ Δημητρ. Α. Φιλιππίδου, σκιαγραφοῦσα τὸν διδάσκαλον τοῦ Γένους Δανιὴλ Φιλιππίδου ἐκ τῶν σοφωτέρων ἀνδρῶν τῆς τουρκοκρατομένης Ἑλλάδος, ὡς καὶ στοιχεῖα ἀφορώντα τὸν πολιτισμὸ τῆς Θεσσαλίας, προλογίζεται ἀπὸ τὸν κ. Σωκρ. Βαμβάκο καὶ ἀποτελεῖ πολύτιμη συμβολὴ στὴν ἱστορίαν τῆς Θεσσαλίας.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΓΕΩΡΓ. ΧΟΝΔΡΟΥ

Μέσα εἰς τὴν χορείαν τῶν ἐκλεκτῶν θεσσαλῶν ἐπιστημόνων, ποῦ τιμοῦν τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα ἐν Ἀθῆναις, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ξένη, ἐξέχουσιν θέσιν κατέχει καὶ ἡ Εὐαγγελία Γεωργίου Χονδροῦ, τὸ γένος Παπαμαντέλου. Γεννηθεῖσα τὸ ἔτος 1918 εἰς τὸ χωριὸν Νεράϊδα τῶν Τρικάλων τῆς Θεσσαλίας, ἐσπούδασε τὴν Ἱατρικὴν Ἐπιστήμην εἰς τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν. Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐπιστημονικῆς της σταδιοδρομίας, ἠσκήσεν τὴν Ἱατρικὴν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν της πατρίδα τὴν Νεράϊδα τῶν Τρικάλων, ἐξ ἰδιαίτερας ἀγάπης καὶ ὑποχρέωσος πρὸς τοὺς συμπατριώτας της, προσφέρουσα ὑψίστας ὑπηρεσίας ὑπὲρ τῆς υγείας καὶ τῆς κοινωνικῆς προνοίας καὶ προόδου αὐτῶν καὶ τοῦ τόπου γενικώτερον. Εἰδικευθεῖσα εἰς τὴν Μικροβιολογίαν καὶ Σχολιατρικὴν ὑπηρεσίαν ὑπηρετεῖ ἤδη ἀπὸ ἐτῶν (1946) ὡς Σχολιατρός τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Ἐργαστηρίων ἐπὶ βαθμῶ Διευθυντοῦ. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1957, ὑπῆρξε μέλος τῆς πρωτοβαθμίου ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς, καθὼς καὶ πρόεδρος αὐτῆς ἐπὶ ἑν ἔτος. Ὡς μέλος τοῦ Διεθνoῦς Σοροπτιμιστικοῦ Συνδέσμου, ἀναπτύσσει ἀξιόλογον κοινωνικὴν δράσιν, ποῦ τὴν ἐπιβάλλει εἰς τὴν γενικὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν τῶν κύκλων τοῦ Συνδέσμου καὶ τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας γενικώτερον καὶ τὴν ἀνυψώνει εἰς προσωπικότητα, ἀνταξίαν τῶν ἐξαιρετικῶν ἀρετῶν της. Ἀπὸ τὸν γάμον της μετὰ τοῦ ἐκ Μεσοχώρας ἱατροῦ κ. Γεώργιον Χονδρόν, ἀπέκτησε τέσσαρα (4) τέκνα (Τρία θήλεα καὶ ἓν ἄρρεν) ἅτινα ἀποτελοῦν τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς οἰκογενειακῆς τῶν Ἑστίας. Ἡ ἀγάπη της πρὸς τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα καὶ τὸ ἄσβεστον αὐτῆς ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς υγείας καὶ τῆς κοινωνικῆς προόδου καὶ ἀναπτύξεως τῶν κατοικῶν της ὑποχρεώνουν αὐτὴν νὰ διατηρῇ πάντοτε στενοῦς καὶ ἀδιάρρηκτους τοὺς δεσμοὺς της μὲ τὴν Γεννήλιον Γῆν, καὶ νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας της τὰς ἱατρικάς, κατὰ τοὺς θερινοὺς ἰδίαι μῆνας πρὸς τοὺς συμπατριώτας της καὶ τὸν τόπον ἐν γένει τῆς καταγωγῆς της.

ΣΤΑΘΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Γεννήθηκε στὴν Ἰστιαία τὸ 1935. Δεκάχρονος ἦρθε στὴ Λάρισα καὶ ἐργάστηκε ὑπάλληλος σὲ περίπτερο μέχρι τὸ 1949. Ἀργότερα ἐγκαταστάθηκε στὸ Βόλο, φοίτησε στὸ Νυκτερινὸ Δημοτικὸ, στὸ Νυκτερινὸ Γυμνάσιο, στὸ Ἀ' Γυμνάσιο Ἀρρένων, ἀπ' ὅπου ἀποφοίτησε τὸ 1944. Στὸ διάστημα αὐτὸ τῶν ἐγκυκλίων σπουδῶν του ἐργαζόταν ὡς σερβιτόρος καφενεῖου. Τὸ 1964 ἦρθε στὴν Ἀθήνα. Παρακολούθησε μαθήματα σεναρίου, ἀνώτερες σπουδές στὸ Κέντρο Διοικητικῶν Στελεχῶν καὶ Δημοσίων Σχέσεων, καὶ ἀκολοῦθεῖ τὸ τρίτο ἔτος μουσικῶν σπουδῶν (μονωδία). Ὑπόδειγμα ἐργατικότητος, φιλομαθείας, προικισμένους μ' ἐξαιρετο ἦθος. Ἀσχολεῖται καὶ μὲ τὴ λογοτεχνία.

Α Μ Φ Ο Ρ Ε Α Σ

ΣΤΑΘΗ ΚΥΡΙΑΚΟΥ

Τὰ χρόνια ἀπίθωσαν πάνω του τὰ ἴχνη τους.
Ζεῖ τὸ παρελθόν του κρατώντας ἀσκητικὰ
στὴ μνήμη του τῆς εὐωδίας ποῦ εἶχε δεχτῆ κάποτε.
Μοιάζει σὰν κάτι ποῦ ἔχασε ζωντάνια κι' ὁμορφιά.

Ἦτανε μιά δοξασμένη ἐποχὴ
ἴσως σ' αὐτὴ νὰ χρωστάη πάντα.

Τὰ πρῶτα χρόνια φάνταζε ἀμέριμνα,
ἀστραφτερό, ὁμορφο κι' εὐτυχισμένο
ἴδιο βραβεῖο νίκης ποῦ ἄγνωστες βουλές
εἶχαν δώσει στὸ διαλεχτό τους, πνοὴ ὄνειρου.

Σκέφτονταν κι' ἔτσι ὕπαρχε.

Ἄστραφτερά ὄνειρα. Στέφανα ἀπὸ σμύρτα
καὶ τριαντάφυλλα θαρροῦσε πὼς τοῦπλεκε γιὰ τὸ μέλλον,
λάτρισα τῆς, ἡ χαρὰ.

Μιά μέρα φάνηκε πάνω του ἡ πρώτη πληγὴ,
τὸ ράγισμα.

Ἀπὸ τότε δὲν ξανασκέφτηκε δαφνοστέφανα.

Τιμὴ καὶ δόξα του οἱ ἀπανωτὲς πληγές,
σπατάλη πολλή, ἀπλοχεριά ἀφρόντιστη ἀπὸ πόνο.
Ἐρείπιον ξεχασμένο, χρυσοστόλιστον ἀνακτόρου.

Οἱ πληγές του δὲν ἔχουν μετρημό, οἱ πληγές τῆς ψυχῆς μου.

Ἀστόχαστα κι' ἄθελα ἔδωσε ἡ ζωὴ
στὴ ψυχὴ μου τοὺς θησαυροὺς τῆς θλίψης της,
κι' ἀπόμεινε ἐκεῖνη - ἡ ζωὴ - ἀμέριμνη καὶ ξέγνοιαστη.

Καιροὶ καὶ καιροὶ διαβῆκαν
ποῦ τὰ βέλη καρφώνονται στὴ ψυχὴ μου.

Ὡστόσο δὲν φοβᾶται βροχὴ, χῶμα, ἄνεμο
μηδὲ τὴν φλόγα τοῦ ἡλίου.

Ἄμετρα τὰ ραγίσματα, θησαυρός.

Κι' αὐτὸ ἱερό, ἀκμαῖο καὶ βαρῦτιμο,
ὄρθο κι' ἀλύγιστο προσμένει τὰ βέλη,
ὁ παλιὸς Ἀττικὸς ἀμφορέας τῆς ψυχῆς μου.

Προσμένει.